

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2993/05
15.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Ljiljane Ivković-Jovanović, Slobodana Spasića, Nadežde Radević i Snežane Andrejević, članova veća, u parnici tužilaca AA i BB, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog VV, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi naknade nematerijalne štete, odlučujući o reviziji tužilaca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. 902/05 od 12.9.2005. godine, u sednici održanoj dana 15.3.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao NEOSNOVANA revizija tužilaca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. 902/05 od 12.9.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. 902/05 od 12.9.2005. godine odbijena je žalba i presuda Opštinskog suda u Zrenjaninu P. 2236/02 od 21.9.2004. godine je potvrđena. Ovom prvostepenom presudom tužbeni zahtev kojim se traži da se tuženi VV obaveže da tužiocima na ime naknade nematerijalne štete za duševni bol zbog povrede prava ličnosti, časti, ugleda, dostojanstva i ličnog integriteta plati i to: prvotužiocu AA 600.000,00 dinara i drugotužiocu BB iznos od 600.000,00 dinara, sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate, odbijen je kao neosnovan, a tužioci su obavezani da tuženom plate troškove parničnog postupka od 61.100,00 dinara.

Protiv navedene drugostepene presude tužioci su blagovremeno izjavili dozvoljenu reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je na osnovu člana 386. saveznog ZPP-a, u vezi člana 491. ZPP ("Sl. gl. RS", br. 125/04), ispitao pobijanu drugostepenu presudu i našao da revizija tužilaca nije osnovana.

Pobijana presuda nije zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. saveznog ZPP-a, na koju Vrhovni sud u postupku po reviziji pazi po službenoj dužnosti. Nema ni drugih bitnih povreda na koje se ukazuje sadržinom revizije, jer pobijana presuda sadrži sve što je potrebno da bi se mogla ispitati, a drugostepeni sud je pobijanom presudom cenio navode žalbe i u obrazloženju dao odlučne činjenice.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju prvotužilac AA je bio predsednik, a drugotužilac BB član organizacionog odbora festivala __ muzike koji je 2000. godine prvi put održan u GG pod pokroviteljstvom SO GG i na kojem je pobedila pesma autora DD u interpretaciji ĐĐ, čiji je menadžer tuženi VV. Između tužilaca kao organizatora festivala i tuženog došlo je do nesporazuma oko isplate novčane nagrade za pobedničku pesmu. Honorar je iznosio 50.000,00 dinara. Dana __.2000. godine u nedeljnom listu " __ " na strani _ objavljen je tekst autora EE pod naslovom "Zašto je ljut menadžer ĐĐ-Nagradili pa porekli". U tom tekstu su posle konstatacije da je festival krunisan aferom zato što pobedniku nije isplaćena novčana nagrada, navedeni i komentari tuženog u vezi tog događaja. Prvostepeni sud je u celosti u svojoj presudi citirao objavljeni tekst. Posle objavljivanja tog teksta spornog članka tužioce je pozvao veliki broj prijatelja, rođaka i poznanika raspitujući se o istinitosti tih navoda. U prvom sledećem broju istog lista dana __.2000. godine pod naslovom "Reagovanja-Pismo VV-Razgovarali smo privatno", objavljen je demanti tj. reagovanje tuženog povodom predmetnog teksta. Tuženi navodi da nije dao zvanično intervju i da je sporni članak napisan na osnovu privatnih razgovora vođenih u poslednja dva meseca između njega i autora teksta-novinar lista, povodom problema neisplaćene nagrade na festivalu interpretatoru ĐĐ i autora pobedničke pesme DD. Izrazio je žaljenje što je bez njegovog odobrenja i zvaničnih izjava novinar lista objavio tekst kao intervju, iako je povodom tog događaja on odbijao skoro sve dnevne i revijalne novine ne želeći da problem ističe, a da je za njega problem rešen 11.11.2000. godine, kada je organizator izvršio sve obaveze prema nagrađenom autoru i izvođaču. Na istoj stranici, odmah ispod reagovanja, objavljen je odgovor redakcije lista sa ocenom da tuženi nije osporio tačnost činjenica o sporu sa organizatorima festivala, ali da je samo zamerio novinaru što je o tome pisao i citirao nezvanične razgovore bez njegovog odobrenja. Odgovor redakcije završen je rečima: "Izvućimo pouku: mi nećemo više citirati gospodina VV, a on nek se ubuduće pazi šta pred novinare ima govoriti". U izdanju istog lista od 3.11.2001. godine pod naslovom "Reagovanja-Nije bila afera" objavljen je demanti prvotužioca povodom teksta "Nagradili pa porekli" u kojem je on osporio sve navode autora, kao i navode tuženog u tekstu.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se revizijom ne može pobijati (član 385. stav 3. saveznog ZPP), pravilno su nižestepeni sudovi odbili tužbene zahteve tužilaca za naknadu nematerijalne štete zbog povrede prava ličnosti, časti, ugleda, integriteta, i dostojanstva tužilaca, kao neosnovane.

Sud na zahtev oštećenog lica može da dosudi novčanu naknadu samo u slučaju kada oceni da je takva novčana naknada opravdana s obzirom na težinu nanesene štete tj. ako utvrdi naročito težak stepen povrede ličnog integriteta oštećenog i stepen krivice štetnika. Tada tako dosuđena novčana naknada ima karakter satisfakcije koja se dosuđuje oštećenom za povredu njegovih nematerijalnih dobara vezanih za moralno - psihičku stranu i integritet ličnosti oštećenog. I Vrhovni sud nalazi da su nižestepeni sudovi pravilno ocenili da tužioci nisu pružili dokaze da su u privatnoj ili profesionalnoj sferi povređena njihova dobra vezana za njihovu moralnu i psihičku stranu ličnosti tj. da su nastupile takve posledice koje su, u smislu člana 200. stav 1. ZOO, prouzrokovale duševne bolove značajnijeg intenziteta što je dovelo do povrede prava (njihovih) ličnosti, ugleda, časti, dostojanstva i integriteta. Osim toga, prvotužilac kao predsednik festivala i drugotužilac kao član organizacionog odbora su na navedenim funkcijama, kako pravilno nalaze sudovi, bili izloženi javnosti i pažnji medija, što podrazumeva da su samim tim preuzeli rizik objavljivanja tekstova u medijima koji će na različite načine interpretirati tj. prezentovati njihovo postupanje u poslovima vezanim za te funkcije.

Tužioci su i dalje, narednih godina učestvovali u organizaciji istog festivala. Prvotužilac je i posle 2000. godine vršio funkciju predsednika organizacionog odbora festivala. To sve ukazuje da spornim tekstom njihov profesionalni i privatni status nije narušen u sredini gde žive i rade.

Kako je u provedenom postupku utvrđeno da su privatni razgovori, koje su vodili tuženi i autor teksta-novinar, javno objavljeni u spornom tekstu u navedenom listu bez odobrenja tuženog, i Vrhovni sud nalazi da nema pravnog osnova za odgovornost tuženog zbog objavljene sadržine teksta koji je postao dostupan javnosti, pa samim tim i prijateljima, rođacima i poznanicima tužilaca koji su ih (nakon objavljivanja) pozivali radi objašnjenja o njegovoj istinitosti. Tužioci nisu dokazali da je usled objavljivanja spornog teksta došlo do teže povrede njihovih dobara krivicom tuženog, jer tuženi, kako je utvrđeno, nije doveo do toga da tekst sa sadržinom razgovora koje je vodio sa autorom teksta (što spada u privatnu sferu pojedinaca, pa makar taj razgovor bio vođen sa novinarom), postane javan čin koji ima značaj javne poruke sa negativnom konotacijom za tužioce u smislu narušavanja njihovog integriteta, povrede njihove časti, ugleda i dostojanstva tj. povrede prava ličnosti tužilaca. Na to ukazuje i sadržina tuženikovog reagovanja u sledećem broju istog lista od 27.11.2000. godine. Stoga su suprotni navodi revizije neosnovani.

Sa izloženog, Vrhovni sud je na osnovu člana 393. saveznog ZPP-a, u vezi člana 491. ZPP ("Sl. gl. RS" br. 125/04), odlučio kao u izreci presude.

Predsednik veća-sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otppravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz